

**SAMULI
LAIHO**

**JOKA
KALLIOLLE
RAKENTAA**

Kuolemansynnit-sarjan toinen kirja

LIKE

Kiitos Taiteen edistämiskeskus, Otavan Kirjasäätiö ja Suomen Kirjailijaliitto tukemisesta, rakas siippani Maria avusta ja kärsivällisyydestä, Tero Raji teknisestä konsultaatiosta.

– SAMULI LAIHO

Samuli Laiholta on aiemmin ilmestynyt seuraavat romaanit Liken julkaisemana:

Sielun palomies (Kuolemansynnit-sarjan 1. kirja, 2021)

Lasiseinä (2020)

Topliner (2018)

© Samuli Laiho & Like Kustannus /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

LIKE

Like Kustannus
Helsinki
www.like.fi

ISBN 978-951-1-45724-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

Stars, hide your fires; Let not light see my black and deep desires.

– William Shakespeare, *Macbeth*

Trapped in purgatory

A lifeless object, alive

Awaiting reprisal

Death will be their acquittance

The Sky is turning red

Return to power draws near

Fall into me, the sky's crimson tears

Abolish the rules made of stone

– Slayer, "Raining Blood"

I

Merilintujen huudot sekoittuvat jyrkännettä päin iskeytyvien aaltojen pauhuun. Ääni nostaa hänen mieleensä kaukaisen muiston, mummolan vitriinissä säilytetyn simpukankuoren. Kun sen painoi tiukasti korvaa vasten, saattoi kuulla kaukaisten maiden valtamerien kohinan, mikä oli kuin kutsu sille pikkutytölle, joka hän joskus oli.

Panoraamaikkunan takana loputtoman meren yllä kohoavien poutapilvien kaksoiskuva väreilee likaisessa lusikassa poreilevan nesteen pinnalla. Injektioneulan läpäistyä ihon verenkiertoon syöksyy auringon lämpö ja taivas liikahtaa lähemmäs. Se painaa lempeästi nuoren naisen makuulleen valkoista nahkaa vasten, puhaltaa luomet kiinni.

Hän kietoo kädet koukistettujen jalkojensa ympäri, keinuttaa hitaasti itseään edestakaisin haluamatta luopua onnellisesta lapsuusmuistosta.

Yhdestä harvoista.

Mutta luomet raottuvat jo, painajainen jatkuu kutistuneiden pupillien takana poukkoilevassa tajunnassa.

Ketjuhuone, älä ajattele ketjuhuonetta.

Huimaus sakenee pääkivuksi viime yön palautuessa mieleen vastustelusta huolimatta.

Hupun ummehtunut karheus vasten kasvoja, muovin kahina miesten jalkojen alla. Ketjujen kolina teräsputkea vasten ja hetkeksi kasvojen edestä valahtaneen kankaan lomasta näkyneen linssin kylmä tuijotus kameran tallentaessa brutaalia tapahtumaa.

Periksi annettuaan hän seurasi kaikkea kuin itsensä ulkopuolelta.

Hän kääntää kätensä, ranteiden sinelmät muistuttavat käsi-raudoista. Heroiini ei puuduta kuin osan koko vartalon yli leviävästä kivusta, koska ne eläimet eivät anna tarpeeksi isoa annosta. Eivät halua jättää ovea raolleen lopullisen paon mahdollisuudelle.

Hän kohottautuu vaivalloisesti istualleen.

Silmissä kieppuvan huoneen ääriviivat sekoittuvat toisiinsa. Valkoista lattiaa ympäröi kaksi valkoista tasannetta, joista keskimäinen on valkoisella nahalla päällystetty.

Kaikki.

Valkoista.

Katonrajaan, ikkunoiden yläpuolelle on ripustettu tietokonenäyttö. Hän siristää silmiään nähdäkseen videolaatikoiden vieressä olevan tekstin.

*LIVEDEATH on the last day of the month. Wanna watch live?
August 31st participation possible!*

Hän nousee kolme matalaa porrasta ja pysähtyy teräspalkein rajatun ikkunan ääreen.

Lasia vasten painetuista kämmenistä jää jälki.

1.

La 26.8.

Iltapäivän hellittämättömän auringon valo löytää tiensä huoneeseen sälekaihtimien raosta. Pölyä leijuu kapeassa kiilassa, joka leviää pöydänkulmalle kaatuneen Tenox-purnukan yli.

Muutama tabletti on kierinyt puolillaan olevan Coca-Cola Light -pullon viereen. Käärepaperiin sulanut suklaa pitäisi heittää roskiin, mutta ei jaksaa.

Matalamman hintatason huoneistohotellin varustelu on niin perus kuin olla saattaa.

Laminaattilattia, keittiönurkkaus, katonrajaan ripustettu televisio ja parisänky.

Kyljellään sängyllä makaava Muska Meriläinen yrittää pysyä hereillä jaksakseen seurata läppärin näytöllä pyörivän fantasiasarjan avausjaksoa. Aamulla häipynyt, yökerhosta mukaan tarttunut muija jätti näköjään nahkaisen rannekorunsa yöpöydän kulmalle.

Muska kohottautuu istumaan, päättää jomottaa sydämen lyöntien tahdissa. Hän laahustaa kylpyhuoneeseen ja istahtaa pytylle.

Viimeiset kaksi iltaa radalla vilahtivat ohi melkein samoilla silmillä.

Sama sykli on toistunut puolen vuoden aikana jo niin monta kertaa, että sokeakin näkisi toistuvan kuvion. Saamarin kallonkutistajakin on paasannut siitä jatkuvasti.

Manian loppumetreillä, ennen putoamista, on tullut melkein joka kerta ajaututtua vastaaviin holtittomiin suhteisiin. Luojan kiitos sen eilisen pöydälle levittämät kolaviivat eivät houkuttaneet.

Katse pysähtyy peiliin käsiä pestessä.

Tummat renkaat vihreiden silmien alla paljastavat valvotut yöt. Hän irvistää peilikuvalleen, haroo kosteilla käsillään edestä hieman pidemmät hiukset silmien edestä.

Totaalinen retkahtaminen tästä vielä puuttuisi.

Juotuaan hanasta hän palaa takaisin vällyjen alle. Juuri kun hän saa otettua mukavan asennon, alkaa puhelin väristä keittiökulmauksen pöytää vasten. Se jatkaa surinaansa niin sinnikkäästi, että Muskan on pakottauduttava jalkeille. Tekisi mieli jättää puhelu huomioimatta, mutta nähdessään isänsä nimen näytöllä hän vastaa.

– Onko kaikki hyvin, hän aloittaa. – Kimi?

– Pojalla on kaikki hyvin, Kaarle sanoo. – Ei saanut äsken karkkipussia auki.

Muska huokaisee helpotuksesta ja istahtaa sängynlaidalle.

– Lupasit soitella eilen, Kaarle sanoo.

– On ollut muuta puuhaa.

– Miten voit?

– Ihan helvetin hyvin menee.

Hetki hiljaisuutta.

– Kuulostat väsyneeltä. Oletko saanut nukuttua?

– Joo, joo, joo. Anna olla jo.

– Eikö se psykiatri puhunut siitä post-traumaattisesta stressihäiri...

– Kuule, soitan Kimille vaikka huomenissa, hän sanoo. – Nyt en pysty puhumaan.

– Niin oli mulla ihan asiaakin. Sain eilen soiton meidän seurakunnassa varsin aktiivisena toimineelta naiselta.

– Siis entisen seurakunnan. Sinähän olet eläkkeellä.

– No joka tapauksessa hän on saapunut miehensä kanssa sinne Malagaan etsimään tytärtään.

Ajatus kirkastuu yllättävästä uutisesta. Muska kurottaa otta-
maan kolapullosta pitkän kulauksen.

– Kerro.

Kaarlen ääneen lipuu tummempi kaje. – Ehdin seurata tytön elämää harvakseltaan kastamisesta saakka. Ei sitä kirkossa pal-
joa näkynyt, mutta tuntuu silti hemmetin pahalta. Oli nähtäväs-
ti ollut jo pitkään hankaluuksissa. Koulut jäi kesken, taisi olla on-
gelmia kamankin kanssa. Äitinsä sanoi, että tyttö häipyi vuoden
alussa joidenkin tuttujensa luo Malagaan. Ei pitänyt juurikaan
yhteyttä, mutta soitti sitten yllättäen pari viikkoa sitten. Sen pu-
helun jälkeen eivät saaneet enää siihen yhteyttä. Rouva pyyteli
minua apuun asioita selvitetäkseen ja ajattelin että nyt kun olet
siellä, niin...

Muska nojaa polviinsa ja sulkee silmänsä. Hän korostaa vai-
mealla äänellä jokaista sanaa.

– Minä olen nyt vapaalla.

– Kävisit vaan tapaamassa heitä. Varmistamassa, että kaikki
on ok.

– Jos ei ole muuta, niin kivaa päivää. Yritä löytää joku muu.

– Odota...

Muska huokaisee ja nostaa puhelimen takaisin korvalleen.
Puhelin kilahtaa saapuneen viestin merkiksi.

– Haluaisit ehkä kuitenkin vilkaista lähettämäni kuvaa tytös-
tä. Sain sen Maijulta eilen.

Muska avaa viestin liitteenä olevan valokuvan.

Kadunkulmalla seisova, hymyilevä nainen on nostanut kä-
tensä tervehdykseen. Tämä voisi olla kuka tahansa Malagan ran-
tabulevardilla vastaan tuleva nuori suomalaisturisti. Ruskeat,

lyhyeksi kynityt hiukset, valkoinen t-paita, jonka hihan alta pilkottaa tribaalitatuointi. Tarkentamisen jälkeen se paljastuu mustekalaksi lonkeroineen.

Juoma menee väärään kurkkuun Muskan tunnistaessa kasvot. Muistot välähtelevät hänen silmiensä takana, hakevat turhaan yhteyttä Malagan ja kuvan Joannan kanssa.

Kun Muska näki Joannan ensimmäisen kerran Kallion Mahku-ryhmässä oli selvää, että tämän tie toipumiseen tulisi olemaan pitkä. Vasta kaksikymppinen nainen oli jo kouliintunut heroinisti.

Silti tämä ilmaantui sisukkaasti kokoontumisiin yhä uudestaan pyytäen kuusi vuotta vanhempaa Muskaa jopa tukihenkilökseen.

Melkein vuoden ajan he kävivät samoissa palaverissa, purkivat kokemuksiaan kävelyretkillä, kahviloissa ja lukemattomissa puhelinkeskusteluissa. Pian Joanna viettikin ensimmäistä raittiuden juhlapäiväänsä. Ystävyys syveni luottamuksen kasvamisen myötä.

Siitä täytyy olla jo ainakin viisi vuotta.

Mutta addiktio oli jäänyt kytemään Joannan mielen uumeeniin. Pian tämä alkoi kyseenalaistaa toipumisohjelmaa, vetäytyi askel askeleelta etäämmälle. Vatsanpohjassa kirpaisee vieläkin, voimakas muistikuva nostattaa kyyneleet silmiin.

Oli kirkas tammikuinen pakkaspäivä Helsingissä. Muska ek-syi Joannan kanssa hetken mielijohteesta iltapäiväpalaverin jälkeen Ateneumin näyttelyyn. Kun he astuivat ulos Modiglianin muotokuvien herkistäminä, tipahteli taivaalta harvakseltaan suuria lumihiuksia, jotka tarttuivat Joannan hiuksiin ja tumman villakangastakin hartioille. Joanna pysäytti Muskan ja sanoi:

– Pidätkö musta huolta jos putoan? Kaikkihan ei selviä.

Lupauksen jälkeinen halaus oli viimeinen, jonka he vaihtoivat.

Aluksi Joanna jätti erilaisiin tekosyihin vedoten väliin joka toisen palaverin, sitten tätä näkyi yhä harvemmin. Lopulta puhelinyhteyskin katkesi. Tyttö muutti sosiaaliviranomaisilta järjestyneestä yksiestään minne lie, oli annettava periksi. Yritettävä unohtaa.

Kannettu vesi ei kaivossa pysy.

Puhelimen kaiuttimesta kuuluva Kaarlen huhuilu palauttaa ajatukset muistoista huoneeseen.

– Täällä ollaan, Muska sanoo.

– Maiju mainitsi, että olisitte kaveerannut joskus, Kaarle sanoo. – Tunnet siis tytön?

– Tavallaan. Joanna yritti raitistua vuosia sitten.

– Taisi epäonnistua.

– Nähtävästi. Milloin niitä sen vanhempia pitäisi mennä tapaamaan?

– He ovat nyt kaupungissa. Ehtisitkö jo tänään?

Muska vilkaisee ajan Polarin urheilukellostaan. Puoli kolme iltapäivällä.

– Siis nyt?

Silmäluomet tahtoisivat painautua takaisin kiinni. Ehkä tämä voisi olla tekosyy hereillä pysymiseen. Syvemmän depiksen välttämiseksi unirytmii pitää saada ojennukseen.

– Hyvä on, Muska sanoo. – Laita niille viesti, että voin mennä käymään siellä vaikka kahden tunnin päästä. En jaksa ruveta soittamaan tuntemattomille. Ilmoita sitten sopiiko tämä heille.

– Laitan lisäksi hotellin nimen ja osoitteen. Ja kiitos.

Hetken tauko.

– Onko sulla kaikki varmasti hyvin?

Muska lopettaa puhelun enempää selittelemättä.

Muska tilaa vastaanottotiskiltä pullollisen kivennäisvettä, vilauttaa pankkikorttia maksupäätteelle.

Virkailijan puku on laadukas, punertava solmio silitetty ja nimikyltti suorassa.

Malagan arvostetuimpiin kuuluvan hotellin korkealle kohoavasta katosta roikkuu hulpea kristallikruunu. Kreikkalaisten pylväiden kaariholvien alla leviää valkoinen, kiillotettu marmorilattia.

Joanna ei koskaan kertonut paljoakaan vanhemmistaan, mutta Muska muistaa tämän joskus maininneen isänsä varakkudesta. Maiju, Joannan äiti, tuli tavattua muutaman kerran, mutta viime kohtaamisesta on niin kauan, että naisen kasvot ovat unohduneet.

Muska astelee ikkunoiden ääreen sohvaryhmän luo. Nahka narahtaa upottavaan nojatuoliin istahtaessa. Sisään tulviva valo heijastuu silmiin baaritiskin takana olevasta peilistä. Muska etsii povitaskusta tutut aurinkolasit.

Hän on pitänyt näitä samoja, ulkoreunoiltakin peittäviä laseja koko aikuisikänsä, mutta ei enää pakon edessä. Perhettä vuosi sitten koetelleella murhenäytelmällä oli kultareunus.

Lapsuudesta asti vaivannut fotofobia hävisi kuin sitä ei olisi koskaan ollutkaan. Lääkärin mielestä se oli ihmeperantuminen.

Muska kuljettaa etusormeaan kämmenen keskellä olevan arven yli.

Käsien toipuminen otti pidemmän aikaa.

Hän ryhdistäytyy nähdessään hissistä astuvan pariskunnan. Harmaahiuksinen, kevyeen pikkutakkiin pukeutunut mies pitelee jakkupukuista naista käsikynkässä. Menee hetki, että Muska osaa yhdistää naisen vanhentuneet kasvot vuosien takaisiin piirteisiin.

Maijun uupunut katse haravoi aulaa, kunnes pysähtyy Muskaan. Ohut hymynkaltainen käy tämän kasvoilla heidän läheisyydessään, Maiju horjahtaa puolison hellittäessä otteensa. Muska

sujauttaa lasit repun sivutaskuun, nousee ja tarttuu naisen linnunluiseen käteen. Hän lopettaa valittelut lomarauhan häiritsemistä lyhyeen, ja he istahtavat neliön muotoisen lasipöydän ympärille. Maiju puristaa Michael Korsin laukkua manikyysin hoitamalla käsillään, puoliso on verhonnut huolensa tiukaksi viivaksi vetämiensä huulien taakse. Robertiksi itsensä esittelevän miehen kädet silittelevät kasinojia, katse harhailee ajatusta etsiessä.

– Kiitos, että tulit, Maiju aloittaa. – Joanna puhui sinusta usein.

– Niin. Pahoittelut, että en kyennyt...

Maiju viittoo hänet vaikenemaan.

– En syytä tietenkään sinua mistään, hän sanoo. – Joanna on kulkenut aina ihan omaa polkuaan. Mutta sinä olet selvinnyt?

– Rungas vuosi sitten sattunutta repsahdusta lukuun ottamatta olen saanut olla raittiina jo vuosia.

Robert kätkee nopeasti katseensaan välähtäneen epäilyksen ja inhon aallon. Katsoikohan tämä omaa tytärtäänkin samalla tavoin?

– Eli olen yhä addikti, mutta toipuva sellainen, Muska jatkaa.

– Olisipa Joannakin saanut pitävämmän otteen...

Maiju painaa silmänsä käsilaukusta etsimäänsä nenäliinaa vasten. – Ja isäsikin on sairastellut, hän jatkaa päätään puistellen.

– Surullista aikaa, niin surullista.

– Kaarle voi ihan hyvin, Muska sanoo. – Sädehoidot on autta-
neet, tulokset puhtaat.

– Hyvä kuulla.

Muska odottaa hetken, että Maiju saa kasattua itseään.

– Oma yhteyteni Joannaan katkesi ainakin viisi vuotta sitten.

Mitä ihmettä nyt on tapahtunut?

Nainen puree alahuultaan, etsii sanoja ennen aloittamistaan.

– Oli ollut vaikeaa jo kauan ennen Joannan lähtöä Espanjaan. Ei olla edes varmoja siitä, milloin hän ilmestyi tänne, toden-

näköisesti noin puoli vuotta sitten. Ei pitänyt juurikaan yhteyttä muutamaa kirjettä lukuun ottamatta. Sitten, yllättäen hän soitti.

– Kauanko siitä on?

– Kaksi viikkoa.

– Mitä hän sanoi?

Huolirypyt naisen kasvoilla syvenevät.

– Vaikutti olevan peloissaan. Puhui siitä, että jos hän... kuolee, niin hän toivoisi, että tuhkat siroteltaisiin Vääkseen.

Nähdessään Muskan kysyvän ilmeen hän jatkaa: – Niin, Joanna vietti siellä mummolassa lapsosena aina muutaman viikon keksäisin. Silloin kun kaikki oli vielä hyvin.

Maijun ajatus viipyilee muistossa, sitten tämä havahtuu mietteistään ja jatkaa: – Joanna puhui, että on tehnyt hirvittävän virheen. Pyysi rahaa paluulippuun.

– Ja...

Maiju ravistaa päätään ja laskee katseensa. – Ei mitään. Puhe lu katkesi.

Muska nyökkää. – Miten paikallinen virkavalta reagoi tilanteeseen?

– Otettiin tietty yhteyttä heti saavuttuamme, ovat lähinnä pahoillaan tapahtuneesta. Mutta siinä kaikki. Sanoivat, että kannattaa odottaa vielä uutta yhteydenottoa.

– Se oli se saatanan naapurin nilkki siellä Tapiolassa.

Robertin ääni tihkuu vihaa, sylissä lepäävä käsi on puristunut nyrkkiin. – Se veti tytön mukanaan niihin huumehommiin.

Mies läimäyttää reittään. – Olisi pitänyt listiä se jätkä.

– Parempi, ettei yritä löytää syyllisiä. Syitä voi löytyä, Muska sanoo.

Robertin tyrmistynyt katse kääntyy Muskasta Maijuun.

– On tämä ihan järjetöntä touhua, tämä sanoo. – Miten Kaarle kuvittelee, että sen tyttö voisi auttaa meitä mitenkään?

– Annapa olla.

Vaimonsa vaientama mies kohottautuu ähkäisten seisaalleen, pysähtyy ikkunan ääreen katse suunnattuna pihan suihkulahteeseen.

– Entä konsulaatti? Tai Suomen poliisi, Muska kysyy.

– Ei nekään osanneet auttaa, Maiju vastaa. – Kenelläkään ei ole mitään tietoa Joannan liikkeistä.

– Paskat, Robert sanoo. Punoittavat silmät kääntyvät kohti Muskaa. – Se on niille vaan yksi nisti muiden joukossa. Ja koska se ei ole paikallisia, niin ei ne aio tehdä mitään. Täällähän kaatoa ulkomaalaisia tuon tuosta. Joanna oli oikeasti pirun lahjakas. Piirsi ja lauleli pienestä asti. Mutta tuhlassi mahdollisuutensa piittaamatta meistä tai... mistään.

– Mitä te aiotte nyt tehdä, Muska kysyy.

Robert istahtaa, suoristaa kauluksen ja kuivaa otsansa Maijun ojentamaan paperinenäliinaan. Äänensävyyn lipuu virallisempi sointi.

– Minun on valitettavasti palattava töihin jo huomenaamuna. Bisnekset juoksee vaikka mitä tapahtuisi.

Muska pysähtyy katsomaan miestä ällistyneenä. Jos se naapurin poika ei olisi tarjonnut tämän tyttärelle kamaa, olisi sen tehnyt joku muu.

– Niin, Maiju sanoo. – Pakkohan se on palata kotiin ja hyväksyä tilanne. Meillä on koiravahti vielä huomisen päivän ja...

Ääni murtuu itkun edessä. Robert laskee käden vaimonsa hartialle, hiljainen hetki.

Viskattuaan nenäliinan roskakoriin Maiju nostaa katseensa. Pohtii tohtisiko kysyä, rohkaisee lopulta mielensä.

– Olisiko mahdollista, että yrittäisit selvittää missä Joanna on liikkunut? Epätietoisuus kalvaa. Jos saisi edes jotain tietoa siitä miksi... Ehkä hän on kuitenkin elossa vielä.

Muska kääntää katseensa sivuun naisen epätoivosta.

Miten helvetissä olen ajautunut tähän tilanteeseen? Miten voisin livahtaa paikalta sotkeutumatta mihinkään?

Pidätkö musta huolta jos putoan...

– Kun minullakin on jo näitä vaivoja, Maiju jatkaa.

Muska huokaisee alistuneena ja kohottaa katseensa.

– Totta kai autan Joannaa, jos vain voin. Lomaa on vielä runsas viikko jäljellä. En ole mikään ammattilainen, mutta voin käyttää tähän muutaman päivän, jos se helpottaa. Onko teillä mitään millä voisi päästä alkuun?

Maijun katseeseen ilmestyy juuri havaittava helpotuksen kipiinä, mutta Robert laskee katseensa puistellen päätänsä.

Muska ottaa vastaan Maijun käsilaukustaan etsimän rypistyneen valokuvan. Se on sama josta Kaarle lähetti kuvakaappauksen.

– Joanna ei kertonut kirjeissään paljoakaan.

– Pummasi tietty lisää rahaa niille huume kavereilleen, Robert sanoo.

Muska vilkaisee vielä kuvaa. Tämän alkuperäisen taka-alalla näkyy sumeasti kaksi palmua ja muutaman rakennuksen katto.

– Kukaan täällä hotellilla tai poliisiasemalla ei osannut sanoa missä tuo kuva olisi otettu, Maiju sanoo. – Joanna kertoi viimeisessä kirjeessään, että olisi asunut täällä jonkun porukan kanssa. Siellä asui nähtävästi yksi suomalainenkin poika. Mutta kuulemma kaupungissa on paljon pohjoismaalaisia, joista kukaan ei pidä kirjaa. Eli siitäkään tiedosta ei ole hyötyä.

Muska pysähtyy hetkeksi katselemaan murheen lyömää parisuntaa ja saa ajatuksen.

Pitäisi löytää jostain paikallinen toipuva nisti, joka tuntisi kaupungin kuviot.

Hän sujauttaa kuvan reppuunsa, nousee ja ojentaa kätensä.

– Ilmoitan jos saan tietooni jotain, hän sanoo.

Maiju kohottautuu nojasta tukea ottaen ja tarttuu molemmilla käsillä Muskan käteen.

– Kiitos, kiitos tuhannesti, Maiju sanoo. – Maksetaan toki vainpalkkaa. Hetki...

Hän etsii laukusta puhelimensa, pyytää yhteystietoja.

– Jos laitan Mobile-Payllä vaikka... Hän vilkaisee miestänsä, joka nyökkää hetken harkinnan jälkeen alistuneena. – Riittäisikö kolme tuhatta euroa?

Muskan kielteystä huolimatta nainen vaatii tätä hyväksymään palkkion. Joten hän vetää puhelimen taskustaan ja vastaanottaa rahasiirron katuen jo nyt lupaustaan.

Hyvästeltyään Joannan vanhemmat Muska pysähtyy korttelin päässä olevaan kahvilaan ja googlaa paikalliset NA-ryhmät siemaiden cappuccinoaan. Kolmenkymmenen kilometrin päässä sijaitsevan, Fuengirolan englanninkielisen ryhmän palaveri alkaisi seitsemältä, runsaan tunnin kuluttua.

Kauanko edellisestä palaverista on? Hän laskee mielessään viikkoja, joutuu varmistamaan allakasta, että siitä on tosiaan jo toista kuukautta.

Meno on ollut sen mukaista. Vaikka ryhmästä ei löytyisi ketään, joka osaisi auttaa, tulisi ainakin hoidettua omaa, päivä päivältä yhä sekavammaksi käyvää tunne-elämää.

Selvitettyään lähimmän autovuokraamon osoitteen hän astuu kadulle.

Muska kiittää avaimet ojentanutta autovuokraamon virkailijaa ja astelee pihalla odottavaan hopeanväriseen Chrysler-avoautoon. Hän tutkii olennaiset ohjekirjasta, sujauttaa paperit hansikaskokeroon ja painaa moottorin käyntiin. Hän nostaa aurinkolasit silmilleen ja kaartaa tielle.

Koska Maiju halusi vastustelusta huolimatta törsätä rahansa, voisi yllättävästä tilanteesta myös nauttia. Kojelaudan kello ilmoittaa palaverin alkavan puolen tunnin päästä. Muska ajaa navigaattorin opastamana palmujen reunustamalle puistotielle, Paseo Del Parquelle. Mereltä puhaltavan tuulen tuoksussa on levän ja suolan tuntua.

Puhelimeen kilahtaa viesti. Kaarle kysyy, miten tapaaminen sujui.

Muska lähettää peukkuemojin, laskee luurin viereiselle penkille ja yhdistää puhelimen auton bluetooth-verkkoon. Löydettyään sopivan biisin hän lisää äänenvoimakkuutta.

Motörheadin Bomber siivittää kaasujalkaa, hän on perillä jo vartin yli.

Vapaa parkkiruutu löytyy muutaman korttelin päästä palaveripaikasta. Kaupunginosa on hiljainen, ei ravintoloita tai liikkeitä. Hän kävelee rakennuksen eteen, etsii kadun numeroa varmistukseksi että on oikeassa osoitteessa. Kaksikerroksisen kivitalon rapun ovenpieleen on liimattu NA-logolla varustettu tarra. Pelkästään sen näkeminen helpottaa, vaikka tuntuukin vaikealta myöntää sitä. Jännittää palata ryhmään tauon jälkeen.

Lienee parasta puhua totta. Raittiit nistit aavistaisivat takuulla hänen hoipertelunsa rauhoittavien ja manian välillä.

Muska hätkähtää tajutessaan, että ajatus rehellisyydestä pelottaa.

Olisiko tämä ollut se todellinen syy sille, miksi hän suostui ottamaan auttajan pestin vastaan? Tulee käytyä ryhmässä ainakin kerran.

Päivä kerrallaan riittää, hän muistuttaa itseään kulkiessaan ulko-ovesta portaikkoon.

Raollaan oleva ovi vie ilmastoituun huoneeseen. Pitkulaisen pöydän ääressä istuvan viiden addiktin katseet kääntyvät häneen.

Keski-ään jo ylittänyt mies ojentaa paksulla kultaketjulla koristellun kätensä Muskalle. Suomalainen aksentti on helppo tunnistaa miehen kysyessä englanniksi Muskan kotimaata.

– No perhana sentään, mies vastaa Muskan tervehdykseen.
– Mua kutsutaan Väinöksi. Oon pitänyt majaani täällä kuusi vuotta. Olin ollut raittiina jo kolme ennen muuttoa.

Mies hymähtää tiukasti Muskan tiedustellessa ammattia.

– Olin mahdoton venkula jo kakarasta asti, ehdin istua Suomessa monta kakkua. Lopulta ei tarvinnut enää sählätä pulvereiden kanssa. Oon nyt varhaiseläkkeellä. Ja mikäs täällä on ollessa. Ei ole ollut talvea ikävä.

Muska istahtaa pöydän ääreen, korkkaa yhden sille asetetuista vesipulloista ja tervehtii muita.

Vieressä istuva paikallinen kaveri on ehtinyt toipua kolakoukustaan vasta puolisen vuotta. Häntä vastapäätä istuvan pitkän, värikkääseen paitaan pukeutuneen naisen pikimustien suortuvien seassa pilkottaa harmaantuneita raitoja. Ylös asti napitetuun kauluspaitaan pukeutunut, englantilainen mies avaa kokouksen. Muska antaa periksi sille kuinka hyvältä tuntuu kuulla palaverin aluksi luettu kahdentoista askeleen esipuhe.

Hän sulkee silmät.

Jo vartin päästä lihakset alkavat rentoutua, ajatus kirkastua. On helppoa muistaa, miksi palavereissa on tullut juostua. Tunnelämän lepatuksen terävimmät kulmat alkavat pyöristyä, rauhoittaa istua omien joukossa.

Kokouksen jälkeen Muska pysäyttää ulko-ovelle puheenvuorosaan Pilariksi esittäytyneen, isänsä puolelta espanjalaisen naisen. Tummiin silmiin ympärille muodostuneet naururypyt ovat kevyessä ristiriidassa kasvojen muutoin kovahkon yleisvaikutelman kanssa. Eletty elämä on hipaissut siveltimellään katoamatto-

man jäljen kauneuteen. Turkoosi puuhelmikoru korostaa silmien kastanjan sävyä. Pilarin englannin kielessä sorahtava, juuri havaittava ruotsalainen aksentti selittyy Tukholmassa vietetyllä lapsuudella ja varhaisnuoruudella. Muska esittelee itsensä sukunimellään ja ojentaa kätensä. Päätä pidemmän naisen puristus on jämäkkä.

– Pilar, nainen vastaa. – Pilar Estrada.

– Mukava tutustua. Tuntui hyvältä päästä palaveriin pitkästä aikaa. Ja kiitos jaostasi, samaistuin. Kokemuksesi on monin paikoin samantyyppisiä kuin itselläni.

He kulkevat samaa matkaa kadulle ja Muska kertoo runsaan vuoden takaisesta retkahduksestaan laajemmin kuin ryhmän edessä. Pilar kuuntelee, nyökkäilee myötätuntoisesti.

– Hyvä, että pääsit takaisin, tämä sanoo. – Kaikki eivät pääse.

– Niinpä. Eräs minulle tärkeä ystävä putosi ryhmistä vuosia sitten palaamatta. Toimin hänen tukihenkilönään jonkin aikaa, on nähtävästi vajonnut syvälle. Kuulin, että hän olisi päätenyt näille seuduille.

– Ikävä kuulla. Minullakin on ollut kummitettavia jotka ovat pudonneet kerkasta.

Muska avaa hieman enemmän menneisyyttään ja historiaansa Joannan kanssa. Pysähtyessään autonsa kohdalla hän kysyy, tulisiko Pilarille mieleen, missä päin kaupunkia tämä olisi voinut vaikuttaa.

– Täytyy pohtia, Pilar sanoo. – Ajatus ei kulje, nälkä kurnii.

– Voin tarjota päivällisen jossakin, jos ehdit, Muska ehdottaa. Hetken harkittuaan Pilar nyökkää.

– Tiedän yhden mukavan tapas-paikan keskustan liepeillä, hän sanoo. – Voidaan puhua asiasta enemmän siellä. Saanpa samalla kyydin kotiin.

Aurinko lähestyy jo taivaanrantaan Muskan astellessa Pilarin perässä ravintolaan. Seiniä koristaa muutama taidejulistite ja kallellaan oleva taulu, pöydissä istuu parikymmentä tyyppiä. Vitriinissä on tarjolla valmiiksi katettuja tapaksia, baarimikko jää odottamaan tilausta. Pilar vilkaisee kysyvästi Muskaa mutta tämä viittaa häntä tilaamaan ensin.

– En tajua tuosta listasta sanaakaan, Muska sanoo. – Otan samaa kuin sinä. Vesi riittää juomaksi. Etsin meille paikat terassilta.

Muska astuu ulos, istahtaa aurinkovarjolla suojattuun, kadunpuoleiseen pöytään. Hän vetää tuhkakupin lähemmäs ja sytyttää sätkän.

Pöydän kukka-asetelman sekaan lennähtää ampiainen. Muska kavahtaa taaksepäin ja karkottaa savua puhaltamalla ötökän tiehensä. Lapsena tuli kerran tiputettua pesä mökin räystäältä. Allergisen reaktion aiheuttaneita pistoja tuli sen verran, että pelkkä ötökän näkeminenkin kauhistuttaa yhä.

Kitaran tremolo kajahtaa kujalla. Flamencotaiturin perässä astelee voimakkaalla äänellä laulava vanhempi rouva punaisessa røyhelöhameessaan ja hiuksiin sidotussa ruusukoristeessaan.

– Viikonloppuna on flamenco-festivaali, Pilar sanoo. – Koko kaupunki vilisee silloin porukkaa.

Hän laskee tarjottimen pöydälle ja istahtaa alas. – Así se baila!

Muska hätkähtää Pilarin huutoa ja muutamaa kädeniskua. Hän nostelee lautaselleen oliiveja, pikkukaloja ja mustekalaa. Täyttää kannusta ensin Pilarin lasin, sitten omansa. Juttu alkaa nopeasti kulkea hyvän ruoan äärellä.

– Miten valitsit Malagan lomanviettopaikaksi, Pilar kysyy.

Muska kohauttaa hartioitaan, laskee hetkeksi haarukan lautasen reunalle.

– Suoraan sanottuna se osui ensimmäisenä kohdalle. Oli pakko päästä hetkeksi pois tutuista kuvioista.

– Tuttu tunne. Joskus on vain lähdeittävä. Tein samoin ensimmäisen raittiin vuoden aikoihin, palasin vasta kun olin varma että en palaaisi enää vanhalle radalle.

He vaihtavat ajatuksia raittiuteen selviämistään. Syötyään Muska kohottaa kysyvästi sätkätoppaansa, Pilar viittaa kädellään myöntymisen merkiksi.

– Onnistuin lopettamaan. Siitä on nyt vuosi, kaksi kuukautta ja kolme päivää. Meni puolitoista askia päivässä.

Muskan syytettyä savukkeen keskustelu palaa Joannaan ja tämän tilanteeseen. Pilarin peukalo silittelee Muskan ojentamaa kuvaa.

– Kaunis tyttö, tämä sanoo.

Tummat silmät kääntyvät katsomaan kohti. – Mutta pelkään, että sille ei ole käynyt hyvin.

Muskan kohottaessa kulmiaan Pilar jatkaa: – Hän on todennäköisesti ajautunut tekemisiin paikallisten diilereiden kanssa. Häikäilemätöntä porukkaa. Jos on jäänyt huumevelkoja kuittaamatta, niin se voi olla siinä.

Hän palauttaa valokuvan ja jää hetkeksi pohtimaan. – Mutta tuo paikka... Se voisi olla pohjoisessa, Palma-Palmillassa. Siellä on tuon kaltaisia kollektiiveja mistä tytön äiti mainitsi. Kaupunki katsoo sormien läpi, antaa tyyppien asua purkutuomion saaneissa taloissa ennen kuin ne jyrätään.

– Eikö se ole vähän vaarallisempaa naapurustoa, Muska kysyy muistaessaan vastaanoton tiskiltä löytämänsä kaupunkioppaan varoittelut.

– Se on suhteellista, Pilar sanoo. – Kuulehan, voin auttaa sinua pääsemään alkuun tuon Joannan vaiheiden selvittelyssä. Jos hän on elossa, niin ehkä saamme hänet palaamaan ohjelman pariin.

– Onko näin?

Pilar nyökkää napakasti.

– Sitä paitsi muiden auttaminen pitää raittiina. Jos löydetään Joanna elossa ja hän saa uuden mahdollisuuden, niin vielä parempi.

– Voin toki maksaa lisäksi jotain...

– Ei missään tapauksessa. Mutta kulut saat hoitaa. Pilar hymähtää. – Ja tämän aterian.

– Kiitos.

– Minulla on hyvin aikaa ainakin pari päivää. Sitä paitsi olet hauskaa seuraa.

– Milloin sinulle sopisi?

Vilkaistuaan rannekelloaan Pilar pyyhkäisee suupielensä ser-vietin reunaan ja virnistää. – Vamos?

Pilarin hiukset hulmuavat tuulessa Muskan kiihdyttäessä rantabulevardilla. Katulamput valaisevat jo tietä reunustavia palmuja, aurinko on laskenut rinteessä kohoavien linnanraunioiden taakse. Muska kääntää auton syrjäkadulle, kiroaa kun yksisuuntaisella vastaantulvat soittelevat torviaan.

– Perkele, Pilar toistaa Muskan suomenkielisen kirosanan irvistäen. – Suomi perkele.

Muska vaientaa tämän mulkaisullaan.

Tehtyään u-käännöksen hän lähtee pujottelemaan uuden tuttavansa ohjeiden mukaan kohti oikeaa kaupunginosaa.

Pilar paljastaa itsekin pyörineensä menneisyydessään alueella.

– Vedin loppumetreillä melkein mitä vaan sain käsiini, hän sanoo. – Setäni raahasi minut murruttuani malagalaiseen päihdekliniikkaan. En olisi varmastikaan enää elossa ilman sitä ja NA-ohjelmaa.

Muska kertoo jakavansa miltei saman kohtalon sillä erotuksella, että hänen hoitoonohjauksensa hoiti isä.